

— Nem tudják felbecsülni fiatal barátaim, mennyit jelent minden mozgalom számára néhány kimagasló név. Egy Upton Sinclair, egy Maxim Gorki, egy Tandler stb. Azért mondom tanulni, hogy azután nevünkkel és munkánkkal valójában alkotassunk!

— Igen doktor úr és a mindennapi harc és haladás munkáját ki végzi el?

— Arra való a tömeg — válaszolja Dr. Szekeres röviden.

— És, ki a tömeg? Egyedekből áll a tömeg és ha mindenki a maga egyéni érvényesülése után akar csak a tömegbe jutni, aminek — szerves része — és nevével akar használni, akkor én az egészet nem értem!

— Üres beszéd. Nem érvényesülhet mindenki, csak akiket tehetsége van és ereje: tanulni és tanítani!

— De hiszen mi itt egy társaság vagyunk, mondjuk képletesen egy tömeg, vagy a tömegnek egy része. És ha mindnyájan egyénileg akarunk érvényesülni, mi lesz velünk mint harcoló tömeggel, vagy a tömeg ránk eső részével?

— A tömeg nem cél. A tömeg azért harcol jogiért, mert minden egyes tagjának egyéniséget akar biztosítani. Mi nem a tömegbe visszasüllyedni, hanem a tömeget magunkhoz emelni akarjuk!

Dr. Szekeres mint győztes szürcsöli feketekávéjának utolsó kortyait.

Fiatalkorában forradalmár volt — ma mindenben igaza van. Legalább is a végén mindig olyat mond, amibe nem lehet direkt belekötni. Haladószellemű ember és egy generáció választ el bennünket. Egy generáció és egy világháború. Talán egy még rémesebb háború egyesít majd bennünket, de hova lesznek akkor statikus igazságai? Lehet, hogy kirobbannak belőle és dinamikus erejükkel megváltoztatják a világot. Így csak egy kávéháziasztal füstjébe vesznek...

Deák János

MI LESZ HOLNAP?

1935. **Abesszinia**

1936. **Spanyolország**

1937. **Kína**

1938. **?**

Tincsen haván egy gebe legelész,

Három sereg pusztult el, az egész.

A sárga pusztán a csont oly fehér,
Lovak hortyognak, s csüdjük csupa vér.

Mint a zsinórok, fákon a belek,

Károgya száll sötét hollósereg.

A kastély lépcsőjén sok-sok halott,

Holt generális, őket hívhatod.

Ki bölcs, átkozza a fegyvert, a rút,

Vak rombolást. Átkozd a háborút!

(Li-Tai-Pe, VIII. század.)

Még élnek szörnyű emlékei a világháborúnak, anyák, özvegyek még siratják halottaikat, az uccákon tehetetlenül vánszorognak még a múlt háború rokkantjai — a világ két sarkán pedig újra rombol a háború, folyik a vér. Kiknek érdeke, haszna uszítja a népeket erre az újabb szörnyű vérontásra?

A világ két táborra oszlik: demokrata országokra (Franciaország, Anglia, Spanyol Köztársaság, Kis Antant, Skandináv államok, Szovjetunió, Egyesült Államok, Mexiko, Kína) és fasiszta államokra: (Németország, Olaszország, Görögország, Portugália, Japán). A faszizmus valójában bankárok, gyárosok és nagybirtokosok reakciós köreinek kizárólagos uralma. Ezért azok az országok, ahol faszizmus van uralmon, minden erejüket megfeszítik, hogy új gyarmatokhoz jussanak, hogy a világot újból felosszák. Lesik az alkalmat, hogy kis országokat vagy gyarmati államokat megtámadjanak és hogy a demokrata népek ellen általános háborút indítsanak. Minél nagyobb zsákmányra van szükségük, hogy népeik elégedettségét a belpolitikai megoldások helyett külföldi rablójáratokra tereljék. Igyekeznek a demokráciát gyöngíteni, új stratégiai pontokat meghódítani a demokrácia feletti végleges győzelemhez. Így hajtja a faszizmus az emberiséget új vérontásba és középkori barbarizmusba.

Tisztában kell azonban lennünk azzal, hogy a háború veszélye nem eljövendő veszély. A háború ma kézzelfogható valóság. A fasiszta hidra ismételten, sorozatosan felüti fejét.

1931-ben a japán imperializmus megtámadta Kínát és hullahegyeken át bevonult Mandzsuriába és három észak-kínai tartományba. 1936-ban Hitler és Mussolini bérencükkel, Frankóval megtámadják a spanyol köztársaságot. És Spanyolország területén ma is folyik a hadüzenet nélküli totális háború, fasiszta recept szerint felelőtlenül, „semleges” területen. 1937-ben pedig Japán, még mielőtt megemészte Mandzsuriát, számítva a nyugati hatalmak elfoglaltságára, megújítja 1931-es betörését Kinába.

Folyik a vér a Pireneusokon és dül a vak rombolás távol keleten. Csak egy szikrája kell ennek a tűznek, hogy a mindenütt felhalmozott robbanóanyag lángba borítsa az egész világot. Tulajdonképpen nem vagyunk eléggé tudatában annak, hogy Spanyolországban és Kinában az a világháború kezdődött és folyik, aminek elkerülése céljából most tárgyalgat a Népszövetség. A Róma—Berlin—Tokió-tengely megmutatja, hogy lehet háborút csinálni Népszövetség, nemzetközi egyezmények dacára, hadüzenet nélkül is. A fasiszta államok támadása, beleavatkozása tényleges világháború már, csak a másik fél: a nyugati demokrácia passzivitása tartja a látszólagos békét. Ennek a gyenge passzivitásnak aktívvá, ellenállhatatlanná kell válnia. A hajszálon lógó látszólagos béke megszilárdítása, a fasiszta államok háborújának lehetetlenné tétele csak a legszélesebb tömegek egysége által érhető el. Ez a munka és harc már meg is indult, de a tömegek ennek még nincsenek teljes tudatában, annak ellenére, hogy a háború minden terhét viselik. A félre nem vezetett, tisztánlátó emberek a háborúra uszító fasiszta rabló-politika, a modern barbarizmus ellen felemelik zászlójukat békéért, kenyérért, szabadságért.

Jugoszláviának létérdeke, hogy a háború és faszizmus ellen harcoló népek sorába lépjen. Éppen ezért egyedüli választásunk az, hogy a demokrata államok szövetségébe kapcsolódva Francia-

országgal, a Kisantantban védjük azt a békét, amelynek alapja belül demokrácia, kívül a nemzetek testvéri együttműködése. Ezért kell a népi demokratikus erőket érvényre juttatni, hogy a bel- és külpolitikailag országunk fennállását, békéjét, kenyerét, szabadságát egyaránt veszélyeztető fasizmusnak gátat vethessünk. Tőlünk is függ, hogy a fasizmus hidrája, amely 1935-ben Abessziániában, 36-ban Spanyolországban, 37-ben Kinában ütötte fel a fejét, 1938-ban ne folytathassa kitöréseit, hanem ártalmatlanná váljék.

Ember Zsigmond

A LÉTMINIMUM ÉLETTANI MEGVILÁGÍTÁSA

A munkásság, parasztság s általában az egész dolgozó nép szempontjából az élet fenntartásához múlhatatlanul szükséges élelmiszerek, ruházati és egyéb szükségleti cikkek mennyiségének és minőségének megállapítása nagy fontossággal bír. Az alábbiakban megkíséreltük egy, a létminimum alapjául szolgáló vázlat összeállítását abból a célból, hogy olvasóink ezen kérdésbe betekintést nyerjenek.

Táblázatunkat az u. n. élettani minimum követelményei szerint állítottuk össze. Ez az jelenti, hogy ha a felnőtt ember a felsorolt élelmiszerek, vagy azok tápegyenértékét nélkülözi, akkor — mivel nem fedezi a munkában elhasznált energia mennyiségét, — saját magát emészti s így életét megrövidíti. Ez a folyamat annál gyorsabban halad, minél nagyobb a fennálló hiány. Hangsúlyozzuk, hogy táblázatunk, amely napi kb. 3400 kalória pótlásával számol, közepesen megerőltető munka kalória egyenértékét adja, amilyen pl. a cipészek, asztalosok, szobafestők stb. munkája. Bányások, földmunkások, erdőirtó munkások, kőművesek, kubikosok munkája sokkal erősebb táplálkozást igényel, amely öt és többezer kalóriáig terjed.¹

I.

Az élelem, a táplálkozás alapelvei szerint, megfelelő kalóriamennyiséget termel és pedig úgy, hogy a termelt mennyiség 13—15 0/0-át fehérfék, 35 0/0-át zsírok és 50 0/0-át szénhidrátok

¹ Dr. Ivanić Stevan „Ishrana čoveka“ (Az ember táplálkozása) c. könyve 44. oldalán a következőket írja: „A munka súlyosságától függ az energia fogyasztás is és ebben a tekintetben a következő csoportokat különböztetjük meg:

I. Ülő foglalkozások: szellemi munkások, kereskedők, írnokok, hivatalnokok, felügyelők: 2200—2400 kalória.

II. Mérsékelt mozgást szükségítő foglalkozások: tanítók, szedők, szabók, finom mechanikusok: 2600—2800 kalória.

III. Mérsékelt testi munka: könyvkötők, cipészek, levélhordók, laboratóriumi munkások: 3000 kalória.

IV. Testi munka: vasmunkások, asztalosok, festők, evezősök: 3400—3600 kalória.

V. Nehéz testi munka: bányászok, favágók, földmunkások: 4000 kalóriától,

VI. Legnehezebb testi munkák: 5000 kalóriától felfelé.“